

Fri som en fågel av Milla Holm

Jag satte mig på trädets kallnande grenar. Sommaren hade kommit till ett slut och nu låg hösten precis runt hörnet, kall och otäck men ändå med sin svaga charm. Mellan de orangegula löven kunde jag se dem, människorna med slitna kläder och smutsiga ansikten. Det var något fel med dem, det passade inte in i den vackra höst världen. De var alldeles för gråa och sorgliga för att kunna gå omkring bland de skrikande högarna av löv.

Jag brukade ofta sitta uppe i något träd för att spana på dem, ibland spilldes det någon bit mat som jag snabbt kunde dyka ner och nappa åt mig men oftast såg det där stället ut att vara fruktansvärt tomt på mat. Det var som att människorna där inne inte förstod att de måste äta för att orka leva, alla var smala som skelett och såg inte ens ut att kunna bära ett frimärke.

En dag när jag satt i mitt favoritträd och spanade på dem så såg jag en liten flicka som gick hand i hand med sin mor. Hon var så söt som ett litet nyplöckat körsbär och till skillnad från det andra hade hon inte på sig de slitna kläderna med ränder utan en liten röd kappa med matchande hatt och små svarta blänkande skor som så skonsamt slöt sig om hennes små fötter.

Den här lilla flickan kom gåendes på en liten stig som ledde från ett stort mörkt tåg och ända till en korsning med två skyltar som ledde till olika hus. Från ett av husen kom det stora mängder rök medan från det andra kom det bara ett smalt led av människor med rakade huvuden och samma randiga kläder.

Jag följde den lilla flickan med blicken och såg hur hon långsamt gick framåt medan hon höll hårt i sin mors hand. Jag såg hur det långsamt kom närmare och närmare korsningen där män i uniformer stod och inspekterade folk innan de pekade åt vilket håll de skulle gå. Medan jag iakttog flickans vandring såg jag hur hennes grepp om modern hårdnade och hårdnade ju närmare det kom männen vid korsningen.

Jag satt där i säkert en timme och såg hur kön av människor långsamt delades upp och kortades ner. Tillslut så var det flickan och hennes mors tur att bli inspekterade av

vakterna. Jag såg hur männen drog isär dem och inspekterade deras tänder, vikt och allt annat som verkade ha med hälsa att göra.

Männen skrattade när det drog i flickans hår och kläder samtidigt som modern fick se på. Efter bara några minuter sa männen något som jag inte kunde höra och sedan pekade de på flickan och så på huset med de stora skorstenarna. Genast så var det som att en knappt tryckts på. Modern till flickan bröt ihop och fallde ner på knä, det var hjärtskärande att se hur hon kröp fram till männen och drog i deras kappor.

Hade jag inte vetat bättre så hade jag nog trott att någon dömts till döden. Jag bredde ut vingarna och flaxade fram till ett närmare träd och nu hörde jag dem... Kvinnan som fortfarande stod på knäna bad männen om att ta henne. Ta henne och skona hennes dotter.

Det var så hemskt, männen som skrattade skoningslöst och kvinnan som nu försökte ta sig upp på fötterna igen genom att ta ett hårdare tag om männens kläder, men som de bara puttade bara ner på marken igen och skrek något som jag inte kunde förstå "Halte dich von mir fern, du ekelhafter Jude!"

Flickan som först frusit till is tog nu tag i sin mor och drog sig närmare henne. Det var så hemskt att bevittnat men ändå så kunde jag inte sluta spana ner på den lilla oskyldiga flickan som tyst grät vid sin mors sida.

Då kom plötsligt en man med lång kappa och generalhatt. Han såg arg ut och skrek något till en av männen som jag återigen inte kunde förstå. Mannen som blivit skriken på svarade så tyst att det var ett under hur jag ens hörde "ja kapten, hon vill ta barnets plats".

Jag förväntade mig att mannen skulle skrika något igen men istället skrattade han, ett hemskt och kacklande skratt. "Nåväl väl låt henne ta barnets plats, skicka iväg ungen för att arbeta jag tror ändå inte att hon håller ut speciellt länge med den där taniga kroppsbyggnaden". Efter han sagt det skrattade han igen och vände för att gå.

Den lilla flickan som hade tystnat tog nu ett så hårt tag om sin mors fingrar att hennes knogar vitnade. Modern kramade om sin lilla dotter innan hon långsamt böjde sig ännu närmare hennes öra och viskade något "var stark nu lilla fågel, låt dig inte knäckas eller

brytas ner, du är starkare än de tror. Yevarechecha Hashem v'yishmerecha". Sedan lät hon lugnt vakterna föra henne iväg mot det rykande huset med ett svagt leende mot dottern.

Flickan skrek, sparkade och bet. Allt för att ta sig tillbaka till modern, medan männen bara slet upp henne och bar iväg flickan mot det andra huset. Jag försökte följa efter men så fort männen burit in henne i huset så slogs dörrarna igen bakom dem. Jag pickade så hårt jag kunde på handtaget men inget hände, det var inte ens någon som kom för att se var ljudet kom ifrån. Ingen chans att ta mig in, ingen chans att följa efter och skydda henne.

Tillslut gav jag upp och flög iväg till en stor ek för att spendera natten där i väntan på att se flickan igen. Det var den längsta natten i mitt liv och oron över flickans öde gav mig ingen chans till sömn eller ro.

När morgonen grydde hade jag fortfarande inte fått en blund av sömn och jag kände hur frosten hade fastnat i mina fjädrar och lagt sig som en vit slöja över mig. Det var isande kallt men ändå så tvingade jag mig att sträcka ut vingarna och långsamt lyfta iväg mot andra sidan huset dit flickan förts dagen innan.

Jag flaxade till och gled långsamt in mot det iskalla området där jag alltid sett människorna i randiga kläder vandra omkring som tysta skelett. Sådär nära hade jag aldrig flugit förut och plötsligt slogs jag till av en förskräcklig lukt av mänsklig avföring och spya... Vad i hela fridens namn kunde det vara som fick det att lukta så hemskt?

Jag flög ännu närmare och spanade uppmärksamt efter flickans lilla gestalt. Men hon var ingenstans att bli sedd. Efter att ha spanat ovanifrån i några minuter så bestämde jag mig för att försöka ta mig in i de stora husen där det alltid brukade komma ut folk på mornarna. Kanske hon var där inne.

Till skillnad från det andra huset så var det här lätt att ta sig in i för det fanns så mycket hål i väggarna att man kunde se rakt in från tre meters håll. Man kunde nog inte ens kalla det för ett hus, det var nog snarare en barack med smutsigt utseende. Jag seglade in genom ett av de största hålrummen och satte mig på en takbalk som stack ut från väggen.

Det jag möttes av lämnade mig i chock. Det var så fullt av människor där att de knappt såg ut att kunna röra sig några centimeter åt vardera håll. Baracken innehöll bara ett enda stort rum som var packat med enorma våningssängar av tjockt trä. I dem låg smutsiga människor ihoppackade som grisar. Men flickan syntes fortfarande inte till.

Jag hoppade vidare till en annan bjälke och spanade ut över det bortre hörnet av människor. Och där, där satt hon ihopkrupen som en liten skakande boll. Jag flög genast ner och satte mig så nära henne jag vågade.

Hennes lilla skakande kropp tittade plötsligt upp och jag såg hur tårarna långsamt rann längs kinderna på henne. Och så.. och så hade det klippt av hennes hår, hennes vackra nötbruna hår var nu som försvunnet tillsammans med den sista droppen glädje som hade funnits där när hon var tillsammans med modern.

Det skar i hjärtat bara av att se på henne. Hur kunde någon vilja ett oskyldigt barn så illa? Jag tittade upp i hennes mörka ögon som så sorgset tittade tillbaka. Jag ville hjälpa henne, jag ville ta hand om henne som en mor skulle ha gjort, jag ville ta all smärta ifrån henne.

Stackars lilla ensamma barn! Då slog det mig, jag skulle ta den här flickan under min vinge, skydda henne som om hon varit min egen.

Jag skuttade lite närmare och pickade tillgivet på hennes hand. Hon gav mig en blick av förvirrad rädsla innan hon långsamt sträckte fram ett smalt litet småbarns finger som hon strök över mina fjädrar. Jag burrade upp mig för att visa henne att jag inte var farlig och det verkade fungera. Flickan lyfte långsamt upp mig i sin famn och höll mig så nära hennes lilla ansikte att jag kunde känna tårarna som fortfarande rann längs kinderna på henne.

Jag satt där i flera minuter och bara lät henne gråta ut i mina uppburrade fjädrar. Det var så hemskt alltihopa. Att den här lilla oskyldiga varelsen som varken hade förståndet eller kraften för att göra något ont skulle strävas så hemskt! Det var bara inte okej och det skulle det aldrig heller kunna bli.

"GIB WACHE"! Jag hoppade till av det plötsliga skriket. Vad i hela fridens namn kunde det vara? Men det var inte svårt att gissa, mannen som hade tagit flickans mor kom nu in klampandes i baracken med... med laddade gevär. Som om någon av de hjälplöst smala människorna hade kunnat göra något motstånd. Tanken var nästa bittert skrattretande.

Flickan som först såg ut att ha fryst till is av rädsla härmade sedan de andra människorna i baracken och ställde upp sig på rad med dem. Männen började skrika ut namn på folk som då tog ett steg framåt från raden av människor och svarade något ohörbart.

Jag hade flugit upp och satt mig på en av takbjälkarna för att återigen spana ut över folkmassan nedanför mig. Det tog en oändlighet för mannen att ropa ut namnen på alla hundratals människor i baracken. Men tillslut när de kom till "Eva Hertzberg" så såg jag hur

flickan tog ett steg framåt och viskade något så lågt att det inte gick att höra. Mannen som ropat upp hennes namn svängde runt och slog till henne i ansiktet och fräste "När jag säger ditt namn svarar du så man hör äckliga jänta"! Allt stannade av utom flickans fram snyftade tårar som rann allt snabbare och snabbare längs hennes kinder och ner för den randiga skjortan. En av kvinnorna som blivit uppropade tryckte sig fram till Eva och kramade snabbt om henne medan hon viskade något i hennes öra. Genast så slutade hon gråta och kollade istället på mannen med en blick så full av hat att vem som helst förutom en soldat skulle ha tystnat direkt.

Kvinnan som viskat något i Evas öra drog sig nu långsamt bakåt men utan att släppa hennes lilla darrande hand. Jag såg hur hon ställde sig upp med två blanka ögon som visade en så djup sorg, ilska och avsmak att det var svårt och säga vilken som var starkast. Kvinnan tog sedan tre steg framåt så att hon stod näsa mot näsa med mannen som slagit Eva. Hennes ansiktsuttryck visade nu inget annat än en ren och skär avsmak. Sedan öppnade hon munnen och något som lät mer som en väsning än som ord kom ut ur hennes bittert darrande käkar, "ni är patetisk! Ni mördade mitt barn, ni mördade den här flickans mor precis som ni har mördat hundratusentals andra oskyldiga människor!

Är det här vad ni kallar rättvisa och fred? ÄR DET DET?"

Nu hade hon faktiskt börjat skrika, "ÄR DET HÄR HUR NI VILL ATT VÅR VÄRLD SKA SE UT??? KRIG, MORD, EN JÄVLA DIKTATUR"!!! Sedan gjorde hon det, hon spottade en munfull saliv på mannens sko och slog honom tvärs över ansiktet med sådan kraft att han tumlade bakåt in i en av våningssängarna.

Det som hände därefter gick så fort att jag knappt hunnit uppfatta det innan allt var över. Mannen drog sina gevär och sköt, sköt henne rakt i hjärtat så att det inte fanns något hopp om överlevnad. Inte en droppe förhoppning lämnades kvar i hennes långsamt kallnande kropp. Det var över... Hennes liv var slut, taget med våld! Så orättvist.

Därefter skrek en av männen något och sedan avlägsnade de sig långsamt från baracken. Backade nästan ut för att se till så att ingen annan skulle försöka något. Det var det heller ingen som gjorde. Alla stod bara som förlamade och stirrade på männen eller på den döda kvinnan vars kropp långsamt tömdes på sina sista droppar blod.

Jag ville spy, jag ville glömma, glömma vad jag precis sett. Det var så hemskt! Lukten av blod, synen av människor som grät och tröstades. Det var för mycket, jag kunde inte vara kvar här, det gick helt enkelt inte. Jag sträckte ut vingarna och flaxade iväg mot hålet jag kommit in genom.

Mina vingar kändes svaga och darriga. Det var som att synen på kvinnans kropp som fallit hade etsat sig fast på insidan av mina ögonlock. Till och med när jag satt säkert i mitt träd fyllt med orange och gula löv så kunde jag inte komma undan. Tanken satte sig fast på mig som frost, och jag visste att den inte skulle vilja lossna i första taget.

Den dagen spenderade jag återigen i mitt träd. Timme ut och timme in, såg människor lämna baracken för att sedan åter stiga in i den. Men ingen skymt av Eva. När klockan börjat närma sig sex så kunde jag äntligen lämna trädet utan risk för att bara falla när jag försökte flyga. Jag kom på hur självisk jag hade varit som bara flugit iväg, utan minsta tanke på vad som

skulle hända med den stackars flickan. Hon hade inte vingar som skulle föra henne bort från denna plats! Det var det bara jag som hade. Jag susade in i baracken igen med en nästan moderlig känsla. Jag skulle ta hand om den här flickan, skydda henne från allt ont som kunde och skulle vilja skada henne.

Men när jag kom in så fick jag se henne, liten, ensam och gråtande. Allt stannade upp en sekund innan jag snabbt flög ner till hennes lilla darrande skepnad. Hon såg inte mig,nej. Hon grät allt för hårt för att kunna. Jag försökte picka tillgivet på hennes arm, hon verkade inte ens känna det. Tillslut så klättrade jag upp och in i hennes slutna famn och la mig som ett gosdjur, som en liten bit av den varma kärlek hon blivit stulen på.

Först så gjorde hon inget förutom att gråta så det skar i hjärtat, men tillslut så, tillslut så tog alla tårarna slut och det enda som fanns kvar för henne var mig. Och jag fanns där, fanns där när hon sov, när hon åt, när hon grät och när hon bara satt stum av förlamande sorg. Det var det enda jag kunde göra, att finnas som en smula varm tröst.

Dagarna gick och jag gjorde mitt bästa för att vara där för henne. Men jag såg att hon långsamt höll på att domna bort. Människor är inte gjorda för att sitta instängda och förtryckta, och den kraften höll långsamt på att ta ut sin rätt. Jag såg hur hon led, hur hon önskade sig bort, bort från denna plats...Älskade lilla människobarn.

Men då, då slog det mig. Jag hade trott att jag inte skulle kunna göra något för henne, men det kunde jag. Jag skulle ge henne mina vingar, ge henne dem så att hon kunde flyga iväg. Bort från denna dystra plats till morgondagens himmel. Det var en bisarr plan för ingen visste ju egentligen vad som fanns där, där borta i livet efter detta. Men ändå så gjorde jag det, gav henne mina vingar så att hon skulle få flyga. Flyga till friheten. Och det gjorde hon, hon flög, flög till friheten för nu var hon också det....

Fri som en fågel!